

1886-01-13

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Agnete Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Askov

Recipient's location:
København

Mentioned people:
Janus la Cour
Eline Lange
Johan Lange
Heinrich Nutzhorn
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Archive:
Mappe 47 nr. 5

TRANSCRIPTION

mappe 47-5

Askov den 13. januar 1886

Hura! Kjæreste Agnete!

Endelig fik jeg fred. Niels Hansen kom her nu efter The, kender Du ham? Det er en vidtløftig gårdmand her, som allerhelst snakker om kunst, men da han gik ind at tale lidt med Nutzhorn, benyttede jeg lejligheden til at smutte op til mig selv, Men det var det allerværste, for saa hittede Nutzhorn på at trække ham med herop, og Nutzhorn havde pibe med, og jeg kan så dårlig med at sove i tobaksrøg, og jeg er så ravende søvnig, hvilket Du vistnok kan se på mine sjuskede bogstaver. Og så sad de her, og jeg var bange for, at de aldrig vilde gå, men nu har de forbarmet sig over mig, og jeg må snakke lidt med Dig til mine Øjne falder helt i: Jeg tror det er den 13de i dag, det er i hvert fald

•2•

onsdag. Det jeg vil sige Dig er egentli kun, at jeg næppe kommer til Kbhvn før lørdag aften kl. 11. men så tror jeg rigtignok også at jeg kommer.

Nej nu kan mine øjne ikke mere, jeg tror at turen i dag med la Cour til Skibelund skov i snefoget er det som hviler på mine øjenlåg. Og jeg vilde dog så gerne sige Dig et eller andet godt i dette brev, men jeg må nok opgive det.

Ja, der er dog det, at la Cour siger at man nok kan måle bjærghøjder med et enkelt aneroidbaromer, nu skal jeg have nærmere anvisning af ham. Ja så god nat kjære Du, måske jeg i morgen tidlig finder på lidt at pynte på brevet med. Ja det skal Du dog have at vide, at Julie Schrøder er en højst grinagtig lille sød en, hun vil endelig have at vi holder bryllup herovre for hun vil se os køre fra kirke, og høre dem blæse. Hun er den bedste

•3•

til at få Fru Schrøder til at smile, jeg ser altid at få fat i hende, når hendes moder sidder og ser bedrøvelig ud. Sommetider virker hun dog alt for kraftigt, så vi begge ler højt af hendes indfald.

Torsdag morgen.

Uh, bar jeg dog vidste hvor meget jeg tør komme til Dig med denne kedelige smitte, for skal jeg holde mig hos mig selv i 8 dage i Kjøbenhavn, så bliver jeg tungsindig. Du kan sagtens, Du er så tålmodig. Nå så galt bliver det vel heller ikke, nu må jeg se at få fat i doktoren og tale med ham. Bare jeg dog får brev fra Dig idag, selvom det er lige så tynt som dette her, for dette er sådan, så Du nok mærker at selv plukfisken er ved at slippe op.

Barometret skal Du ikke sætte Dig for fast i hovedet, det bliver måske for dyrt, eller det viser sig alligevel at være upraktisk. Altså på lørdag middag titter jeg ind til Beckers om alt går vel.

•4•

Se dog endelig at blive din forkølelse kvit, for så længe Du har den, er Du mere modtagelig for smitte. Jeg er for resten tåbelig gal til at tale om smitte, ellers tager jeg mig sligt kun lidt nær, men husk på, at når jeg løber efter sporvognene, så er det Dig som er bange,

Ak ja, Du unge Kjærlighed, Du er bestemt et stort barn endnu!

Lev nu vel min egen pige, forhåbentlig kan vi snart tales ved med munden.

Hils alle meget, især din Fader og Moder, Din Joakim

Akrov 13 Januar 1886.

Thora! Hjerte Agnete!

Endelig fik jeg fred. Niels Hansen
kom her nu efter the, kender Du ham?
det er en veltalende gærdmand her, som
aller helst snakker om kunst, men da
han gik ind at tale lidt med Nitzhorn,
benyttede jeg lejligheden til at smutte
op til mig selv. Men det var det aller
væreste, for så hørte Nitzhorn på
at trække ham med her op, og Nitzhorn
havde pipe med, og jeg kan så dertil med
at røre i tobakrøg, og jeg er så rasende
af mig, hvilket Du vist nok kan se
på mine gulede bogstaver. Og så
end de her, og jeg var bange for, at de
aldrig ville gå, men nu har de forbermt
sig over mig, og jeg må snakke lidt med
Dig, til mine øjne falder helt i. Jeg tror
det er den 13de idag, det er i hvert fald

onsdag. Det jeg vil sige dig er egentlig
kun, at jeg næppe kommer til Kbh. før
lørdag aften kl. 11. men så tror jeg
rigtig nok også at jeg kommer.
Nej nu kan mine øjne ikke mere, jeg tror
at tirsdag med la Cour til Skibeland
skov i omfaget er det som nu hiler på
mine øjnelidelse. Og jeg vilde dog så
gerne sige dig et eller andet godt i
dette brev, men jeg må nok opgive det.
Ja der er dog det, at la Cour siger at
man nok kan måle bjergkryder om et
antalt aneroidbarometer, men skal jeg
have nærmere anvisning af ham. Ja så
god nat kjer Du, måske jeg imorgen
lidtlig finder på det at pynte på brevet
med. - Jo det skal Du dog have at
vide, at Julius Schröder er en højst
grinsagtig lille stid en, hvem vi endelig
have at vi holder bryllup herovre,
for hvem vil se os køre på kirke, og
høre dem blæse. Han er den bedste

til at få Fru Schröder til at smile, jeg
ser altid at få fat i hende, når hendes
moder sidder og ser bedrøvelig ud. Somme
tider virker hun dog alt for kraftigt, så
vi begge ler højt af hendes indfald.

Torsdag morgen.

Nej, bare jeg dog vidste hvor meget jeg
før kunne til Dig med denne kedelige
smitte, for skal jeg holde mig hjemme
selv i 8 dage i Kjøbenhavn, så bliver
jeg tungsindig. Du kan satses, du er så
tålmodig. Nå, så galt bliver det vel
heller ikke, nu må jeg se at få fat i doktor
og tale med ham. Bare jeg dog får
brev fra Dig idag, selv om det er lige så
tynt som dette her, for dette er omdan,
så du nok mærker, at selv plutseligheden
er ved at stoppe op. Barometret skal
du ikke sætte Dig for fast i hovedet,
det bliver måske for dybt, eller det viser
sig aligevel at være upræcist. Alltså
på lørdag middag titter jeg ind til Beckers.
om alt går vel

Se dog endelig at blive din forkælelse kvit,
for så længe du har den, er du mere
mottagelig for smitte. Jeg er for resten
tåbelig gal til at tale om smitte, ellers
tager jeg mig rigt kun lidt nær, men
husk på, at når jeg løber efter efter-
vognen, så er det dig som er bange.
Ak ja, du unge hjærighed, du er
bestemt et stort barn endnu!

Lev nu vel min egen pige, forhåbent-
lig kan vi snart tales ved med mundene.

Hils all meget, især din Fader
og Moder, Din

Joachim.